

FATOS KONGOLI
VEPRA

KARUSELI
ROMAN

10

BOTIMET TOENA

FATOS KONGOLI

VEPRA

1. Ne të tre - *roman*
2. I humburi - *roman*
3. Kufoma - *roman*
4. Dragoi i fildishtë - *roman*
5. Ëndrra e Damokleut - *roman*
6. Lëkura e qenit - *roman*
7. Te porta e Shën Pjetrit - *roman*
8. Jetë në një kuti shkrepsesh - *roman*
9. Në pritje të Nostradamusit - *tregime*
10. Karuseli - *roman*
11. Bolero në vilën e pleqve - *roman*
12. Iluzione në sirtar - *autobiografi*
13. Si-do-re-la - *roman*
14. Njeriu me fat - *roman*
15. Gjemia e mbytur - *roman*
16. Gënjeshtarë të vegjël - *roman*
17. Kapitulli i Amerikës - *autobiografi*
18. Stinë pandemie - *roman*
19. Misteri i mjellmës - *roman*
20. Ballo me maska ose shakaja e fundit - *roman*

FATOS KONGOLI

KARUSELI

roman

10

BOTIMET TOENA

Botim i veçantë në kuadër të Veprës.

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo

Korrektore letrare: Majlinda Bami

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Gea Qëndro

ISBN 9789928960511

© Autori dhe Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. “M. Gjollësja”, nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

1.

Ora ishte plot shtatë e gjysmë e mbrëmjes kur ai zuri vend në cep të trotuarit, përballë pasticerisë “Flora”. Refleksat e dritave i mbështillnin fytyrat e njerëzve me diçka të butë dhe, midis morisë së kalimtarëve, vetja iu duk si një student që ka dalë në takim. Po të mos ishte i sigurt se Tomi nuk do t’ia falte, s’do të qëndronte aty asnjë sekondë. Ai mezi kishte shpëtuar nga nami i teknikut të televizorëve, të njohurit mezi ishin mësuar të mos e thërrisnin më sa herë u tekej, madje, për t’ia arritur kësaj, i qe dashur të përballonte lloj-lloj mërish të kota. Mirëpo Tomi i qe lutur me këmbëngulje dhe ai e kishte kuptuar se, po të mos pranonte, do ta fyente rëndë. Fjala ishte për një shok, të cilit, me sa dukej, i detyrohej shumë.

Ata mbërritën çastin e fundit. Duhej fare pak që të mbushej dhjetëminutëshi i pranuar i pritjes së detyrueshme, kur, tek vështronte midis turmës për të dalluar trupin e gjatë të Tomit, pranë tij ndaloi një motoçikletë. Me sy të përbotur nga thëllimi, Tomi kërceu në trotuar. Tjetri mbante një kaskë të bardhë,

dhe, kur u paraqit, shqiptoi vetëm emrin në trajtë të shquar, Genti, si të donte të shmangte ngjashmërinë e rastit me markën e cigareve “Gent”. Ishte një djalë i ri, jo më shumë se njëzet vjeç. Pra, shoku për të cilin Tomi i qe lutur aq seriozisht, na qenkësh ky çunak flokëverdhë, i brishtë si vajzë. Iu kujtua pasioni i çmendur i Tomit për motorët dhe i ra menjëherë në të ç’i lidhte ata të dy. Ç’mund t’i bënte këtij kokëkrisuri?

Ndoshta për mirësjellje, djaloshi propozoi të futeshin në lokal për ndonjë konjak, meqë bënte shumë ftohtë. Tomi kundërshtoi vendosmërisht. “Martini është me ngut, tha ai duke ia përmendur emrin me një familjaritet pa vend dhe, veç kësaj, pijet alkoolike nuk i përdor”, të dyja gënjeshtra, sepse ai s’kishte asnjë lloj nguti dhe pijet alkoolike nuk i përbuzte gjer në atë masë sa të mos i përdorte. Këto dredhi, dëshmi e hapur se kishte rënë edhe një herë viktimë e mashtrimeve të Tomit, në vend që ta inatosnin, i ngritën një gaz të brendshëm. Përderisa ai mund t’ia hidhte lehtësisht, fajin e kishte vetë. Së paku, në këtë rast bëhej fjalë për diçka jo aq pa rëndësi: në shkëmbim të aftësive të tij si teknik televizorësh, Tomi do të siguronte disa shëtitje me motor.

- Ju të dy nisuni, - tha Tomi duke përplasur këmbët në trotuar, - unë po vij prapa.

Djaloshi e pa me druajtje.

- Sikur të niseshit ju? – tha Martini. Ai sapo kishte kaluar një grip të rëndë, qe mbërthyer në shtrat plot një javë. Një rrugëtim me motor nëpër thëllimin e mbrëmjes, sado i shkurtër, nuk ishte i këshillueshëm. Por as që e mendoj këtë. Ideja se mund të shkonte vetëm në një familje ku ishte i panjohur e bezdiste mjaft dhe, duke u përpjekur t'i jepte zërit një ton bindës, shtoi: - Më tregoni shtëpinë, unë do të vij pas jush, për pesë minuta.

- Punë që s'bëhet, - ia preu Tomi, - me të treguar s'ke për ta gjetur as për dy orë.

Deshi s'deshi, ai zuri vend në ndenjësë, me çantën e veglave në duar. Djaloshi u ul në timon, vuri kaskën. Motori rrëshqiti mbi asfalt, u fut në hullinë e automjeteve, Tomi mbeti prapa dhe, me gjithë shpejtësinë e vogël, ai ndjeu t'i përplasej në fytyrë ajri i ftohtë.

I përfshirë nga një pështjellim, Martini u zhyt në kolltuk pa e lëshuar nga dora çantën e veglave. Një çantë e vjetër lëkure, e shqepur vende-vende, jashtë kohe midis sendeve të dhomës ku ndodhej. Ndoshta pa ato sende ajo do të dukej një dhomë e zakonshme si gjithë të tjerat. Pastaj, si u familjarizua ca, ai vuri re se, në të vërtetë, edhe sendet, kolltukët, qilimi, tryeza e vogël rrumbullake, perdet, biblioteka që zinte një faqe të tërë muri nuk kishin asgjë të veçantë. “Në njëfarë mënyre,

mendoi më në fund, duhet të pranoj se i veçantë e jashtë kohe jam unë me këtë çantë të shqepur.”

- Më falni, - i tha djaloshi, - u mërzitët?

Martini lëvizi me plogështi. Atë çast dëshironte një gjë: të mbaronte punë shpejt e t’ua mbathte. Kur u futën në apartament, në kundërshtim me përshtypjen që pati se dikush i përgjoi përmes “syrit magjik”, heshtja e thellë e korridorit fliste për të kundërtën: në shtëpi nuk ndodhej kurrkush tjetër përveç tyre. Mirëpo në dhomë nuk po shihte ndonjë aparat televizori, kurse djaloshi nuk tregonte asnjë ngutje. Dhe, kur ai vërtet zuri të mërzitej nga memecëria e të panjohurit, dera lëvizi. Në fillim u dukën duar që mbanin një tabaka. Mbi tabaka një gotë me raki, pranë gotës një kupë kristali me çokollata.

Më pas, sa herë e sillte nëpër mend këtë skenë, ai e shihte gjithmonë si në një film të ngadalësuar. Në të vërtetë vajza u fut në dhomë natyrshëm, shkoi drejt tij me shkujdesjen e vajzave të moshës së saj që s’kanë asnjë lloj kompleksi, priti gjersa ai me një rën dorë mori gotën e pijes e me tjetrën çokollatën dhe u ul në kolltukun përballë, pranë të vëllait. Por ai ndihej i sigurt se kishte ndodhur ndryshe. Për të ky kishte qenë një interval i mjegullt, pak a shumë një gjendje nokdauni që kishte vazhduar deri në fund dhe, në mënyrë të

habitshme, ai që përgatitej për titullin kandidat i shkencave biologjike e kishte lënë veten të vihej në një rol qesharak. Këto i mendoi më vonë. Kur vajza zuri vend pranë të vëllait, ai e ktheu gotën e rakisë me fund aq shpejt, sa vajza, e gatshme për t'i shërbyer, e pyeti nëse dëshironte t'ia mbushte përsëri.

- Jo, - ndërhyri djaloshi, - Martini i ka zët pijet.

- Mos jeni gjë nga Rrësheni, - u bë kureshtare ajo, - apo nga Tropoja?

- Aty afër, - u përgjigj ai, - nga Rrashbulli.

Vajza e pa me dyshim.

- Nuk e di që të jenë aq afër.

Martini as vetë nuk e kuptoi përse u soll aq trashë. Ndoshta nga ajo gjendje nokdauni, arsyetonte më vonë. Ngriti paksa gotën bosh për të treguar se s'dinte ku ta vendoste dhe vajza i vajti pranë me tabakanë në dorë.

- Jam nga Kolonja, - tha duke e vështruar në sy, - bëra një shaka.

- Pa kripë, - ia ktheu ajo. Në Kolonjë s'kishte qenë ndonjëherë, por të paktën e dinte se midis Kolonjës dhe emrit Martin s'kishte asnjë lidhje. Kur u kujtua për këtë, shtoi: - Nuk kam njohur ndonjë teknik televizorësh që të bëjë shaka më të bukura.

Nënteksti që i qartë. Ishte e arsyeshme që një teknik televizorësh, i denjë për këtë titull, pas gjithë këtyre, të rrëmbente çantën

e veglave e të përplaste derën pas vetes, siç e përplasi vajza që tashmë qe larguar nga dhoma. Pretendenti për kandidat i shkencave biologjike kishte mbetur i mbërthyer në vend. Kolegu i tij, entomologu ose studiuesi i insekteve, Miltiadh Papadhimetri, po të ndodhej i pranishëm, do t'i thoshte se ato çaste i qe dukur i mjerë si një zhapi në kavanozin me formalinë. Fatmirësisht, Miltiadh Papadhimetrit as që mund t'i shkonte nëpër mend kjo skenë dhe përveç djaloshit askush tjetër nuk u ndodh dëshmitar të shihte se si e mbuluan djersë të ftohta.

- Ju lutem, mos ia vini re, - tha Genti, - rrëmbehet nganjëherë.

Ai vendosi ta luante rolin deri në fund. Për gati dy orë u mbyllën në kuzhinë me televizorin, të cilin e kontrolloi imtësisht, megjithëse defekti qe aq i parëndësishëm, sa ai do të kishte mbaruar punë për dhjetë minuta. Ajo nuk e çau kokën, madje edhe kafënë ia solli djaloshi. Dhe e përfshiu një neveri ndaj vetes pikërisht sepse s'gjente asnjë arsye që të merakosej nga mospërfillja e saj. Vetëm kur u largua, thellimi i natës sikur e shkundi. Atëherë u kujtua për Tomin. Gjatë gjithë kohës që kishte qëndruar në atë shtëpi të panjohur, ai s'qe bërë i gjallë.

Sapo ndjeu të largoheshin hapat e tyre, ajo psherëtiu. Dy orë radhazi qe shtrënguar të

priste gozhdë e mbyllur në një dhomë të ftohtë për arsyen idiote se i vëllai i sillte në shtëpi lloj-lloj tipash si ky teknik televizorësh, që, më në fund, e kishte thyer qafën. Tërë nerva shkoi në kuzhinë, shoi televizorin dhe u ul pranë sobës, e vendosur të sqarohej një herë e mirë.

- Në qoftë se guxon të sjellësh përsëri fytyra si ky, të betohem, do t'i shkruaj babit, - tha ajo me buzët që i dridheshin.

Genti e dëgjoi në heshtje. Aparati i shuar dhe turinjtë e së motrës i dhanë të kuptonte se ajo ishte zemëruar keq. Ai mund të nxirrte një mijë raste për t'i treguar se në ç'pozitë të vështirë po e vinte para shokëve me sjelljet e saj, dhe, po të donte, tani mund të hapte një sherr të madh. Mirëpo kohët e fundit përpiquej t'i shmangej çdo sherri. Shenja të shumta i dëshmonin se në jetën e së motrës diçka nuk shkonte dhe, megjithëse pesë vjet më i vogël, e ndiente për detyrë të kujdesej për të si njeriu më i afërm.

- Babit shkruaji ç'të duash, - i tha pas pak. - Në qoftë se të bezdis kaq shumë, që nesër vete të banoj në konvikt dhe ti mund të rrish e qetë.

- Ç'flet marrëzira! - u ankua vajza. - Si të shkon nëpër mend se mund të jetoj pa ty? Por unë kam nevojë për qetësi, kurse tipat që sjell më ngrenë nervat.

- S'jam aq leshko, sa ç'kujton ti, - e ndërpreu Genti, këtë radhë i zemëruar vërtet, - ata që ftoj i njoh mirë. Ç'qe nevoja të ikje e t'i përplasje derën si e marrë një tekniku të zakonshëm? Për më tepër, erdhi të na bënte nder!

- Për para, - saktësoi ajo.

- S'është e vërtetë. Unë desha t'i jepja, por ai m'i ktheu.

Një copë herë vëlla e motër u grindën pa u marrë vesh, derisa këmbëngulja e secilit zuri të binte dhe sherri u shua vetvetiu.

Këto grindje ishin bërë repertor i zakonshëm i mbrëmjeve të tyre qysh kur një vit e gjysmë më parë u vdiq gjyshja dhe ata u ndien të vetmuar. E para e kuptoi këtë vajza. Si u larguan prindërit pas varrimit të gjyshes, ende pa mbaruar studimet ajo duhej të kujdesej për shtëpinë dhe të vëllanë, detyrë tepër e vështirë për një fëmijë të përkëdhelur si ajo. Sepse të dy kishin mbetur fëmijë, disi të zbuluar e të papërgatitur ndaj ngacmimeve të jashtme. Sa qe gjallë e gjyshja, çdo gjë rridhte normalisht. Mjaftonte prania e saj për t'u dhënë një siguri të natyrshme, të ngjashme me sigurinë e një strehe që të mbron nga shiu. Por gjyshja kishte ikur duke marrë intimitetet e fshehura të secilit dhe ata e panë veten pa strehën e dashur, vetëm me njëri-tjetrin dhe vargun e porositë të prindërve. Sa për porositë duhet thënë se i zbatonin me përpikëri. Përmbajtja

e tyre me kalimin e viteve ishte modifikuar, ndonjë element i ri i përkiste vajzës, që tashmë s'mund të mjaftohej vetëm me shqetësimet për shëndetin.

- Genti, të lutem, - tha më në fund, - mos u bëj i keq me mua.

Zëri i saj qe pajtues. Përplasjet e tyre gjithmonë kështu përfundonin. Djaloshi u pendua, së paku provoi diçka si pendim. Tha se kishte uri, zuri të fërshëllente, ndezi televizorin dhe, ndërsa e motra po i përgatiste për të ngrënë, i ra ballit me pëllëmbë.

- Për pak desh harrova. Të shtunën do të vemi në Dajt. Profesor Minella më porositi disa herë të të them.

Vajza mbeti si e ngrirë.

- Bora ka zënë për mrekulli, - vazhdoi tjetri, - të gjithë do të marrim kavaletat, do të punojmë. Por, po të duash, unë s'punoj fare. Dalim e shëtisim, do të kemi edhe ski. Eja me ne. Ti mërzhitesh, sepse vazhdimisht rri vetëm... nuk ke asnjë lloj dëfrimi... Eja, ke për t'u kënaqur!

Gentit i shkëlqenin sytë. Tashmë ai ndihej në formë, pothuaj i lumtur. Mëritë e vogla qenë harruar dhe asaj i erdhi keq t'ia prishte, ndonëse pati rastin të bindej edhe një herë, mbase përfundimisht, se i vëllai ishte një naiv i pandreqshëm. Për sa i përket ftesës, kishte shumë arsye ta pranonte dhe të shtunën, bashkë me të vëllanë, të ndodhej në Dajt.

2.

Mëngjesi solli një shi të imët që rigonte heshturazi, nga ata për të cilët thuhet se lagin budallenjtë. Kjo shprehje iu kujtua në rrugë, midis piklave të ftohta që i pickuan fytyrën. Ai mendoi se ishte e natyrshme të futej në kategorinë e këtyre budallenjve. Harresa e çadrës pikërisht në fund, tek dilte për të zbritur shkallët nga kati i gjashtë deri poshtë, në rrethana të zakonshme mund të merrej si shenjë paralajmëruese skleroze. Por rrethanat nuk mund t'i quante të zakonshme. Tërë natën e kishte munduar makthi i një ëndrre boshe, një makth i vërtetë, që kishte përfunduar me një shuplakë turinjve. Si njeri i arsyeshëm – pjesa më qesharake e ëndrrës – ai kishte protestuar, shuplaka nuk i përkiste atij, këtu po ndodhte një keqkuptim. Ai nuk ishte teknik televizorësh, defekti për të cilin akuzohej nuk lidhej me paaftësinë e tij, as me shpifjen se kërkonte të mashtronte të tjerët me qëllime të errëta për të fshehur origjinën dhe, tekefundit, aftësitë e një tekniku televizorësh nuk varen në është nga Rrësheni apo Tropoja,

ndonëse ai mund të provonte me dëshmi të pakundërshtueshme prejardhjen nga Kolonja. Më kot, kurrkush nuk ia vinte veshin. Një djalosh tërë kohën zgërdhihej, e tregonte me gisht, kurse pranë tij, vajza që e kishte goditur me pëllëmbë, vështronte duart, u merrte erë, ngërdheshej dhe ankohej se i ishte ngjitur diçka e pështirë prej zhapiu në formalinë.

Martini ngriti jakën e palltos. Sado e pakuptimtë, ëndrra e ngacmonte. Shiu tashmë qe kthyer në një lloj dushi që s'mund të thuhet se lagte vetëm budallenjtë, por ai u mjaftua me ngritjen e jakës së palltos dhe vazhdoi të ecte mes për mes sheshit të zbrazur të qendrës së kryeqytetit. Sidoqoftë, çdo shkujdesje ka një kufi. Kur u ndodh pranë shkallëve të Muzeut Historik, rrebeshi e kthjelloi aq sa të kuptonte se e vetmja mënyrë për t'i shpëtuar një rikthimi në shtrat ishte t'ia kryste vrapit, madje me sa t'i hanin këmbët. Kështu që pretendenti për kandidat i shkencave biologjike i përqendroi të gjitha aftësitë sportive – ai merrej çdo ditë me ushtrime fizikulturore – derisa, i bërë qull, mbërriti në derën e lokalit më të afërm, pastëriçeri “Rinia”, që në këtë orë të mëngjesit ishte pothuajse bosh.

Gjendja e tij tërhoqi vëmendjen e kameriereve. Ato i sollën një çaj të nxehtë dhe ai zuri ta rrufiste ngadalë duke vështruar përmes xhamit stuhinë e shiut. Ja pra që vinte puna

të katandisej si mos më keq, si ata djelmoshat që bien për herë të parë në dashuri. Kjo që dhe më e çuditshmja, ai po provonte diçka të ngjashme, më të pakuptimtë se dhe vetë ëndrra. Thirri kamerieren të paguante, por, pasi pagoi, nuk lëvizi nga vendi. Atëherë ndjeu një babëzi të papërballueshme për të ndezur cigare dhe ndoshta kjo dëshirë e egër, të cilën e kishte mposhtur me stërmundim këtu e tre vjet më parë, e bëri të shkundej. Pas një tundimi të fortë arriti ta kapërcente krizën. Pa dyshim, ky mëngjes i lagësht me kurthet e tij nuk ishte si gjithë të tjerët. I lehtësuar që munda të ngadhënjente mbi ngasjen e duhanit, vazhdimisht në përgjim dhe agresive, ai porositi edhe një çaj tjetër. Tani ishte në gjendje të arsyetonte qetësisht.

Para së gjithash s'kishte as idenë më të vogël se ku kishte qenë të mbrëmshmen. Një apartament komod me pajisje jo aq të rëndomta, i kredhur në një heshtje të mistershme. Dhe ai ndryshim aq i dukshëm fizik midis djalit të panjohur dhe së motrës. Njëri leshverdhë me sy të butë bojë qielli, tepër i sjellshëm, me ca duar të gjata e gishtërinj të hollë, si gishtërinj vajze. Tjetra e zeshkët. Po që se e zeza e flokëve nuk do të kishte qenë e fortë njëlloj me atë të syve dhe të vetullave, ai mund edhe të pranonte, se ishin të lyer. Në këtë rast ajo do të quhej karagoze. Meqë një hamendje

e tillë, pra, që flokët e saj të ishin të lyer, s'mund të qëndronte, i vetmi karagjoz mbetej ai, pavarësisht se sytë i kishte gështenjë dhe jo të zinj. Kjo nuk ndryshonte asgjë në thelbin e çështjes, përderisa në moshën tridhjetë e dy vjeç i lejonte vetes shkujdesjen për t'u futur në lodrat e Tomit dhe tani rrinte e bluante gomarllëqe.

Ai zuri të rrufiste gotën e dytë të çajit që sapo ia sollën. Më kot e akuzonte Tomin. Po të kishte qenë i pranishëm, edhe ai do ta tallte. Ç'faj mund t'i kishte Tomi për mendjelehtësinë e tij? Në këtë pikë të arsyetimit u përfshi nga një panik i beftë. Tomi do të nxehej, s'do të linte gjë pa i thënë. Vërtet kishte përshtypjen se e morën për teknik televizorësh, por, sikur punët të qenë ndryshe, domethënë sikur Tomi qysh më parë t'ua kishte sqaruar miqve të vet se ç'loj tekniku po u çonte në shtëpi...

E la çajin përgjysmë, u ngrit dhe doli jashtë. Përmes shiut që s'kishte të pushuar këmbët e çuan në PTT-në qendrore, pika më e afërt prej nga mund të bënte një telefon. Futi monedhën në vendin e caktuar, formoi numrin dhe u përqendrua. Nuk e mori vesh kush i doli, e ëma apo gruaja e Tomit, gjithmonë ua ngatërronte zërat. Megjithatë mesazhin e kuptoi qartë: Tomi ndodhej në studio. Duket edhe ata të anës tjetër nuk e identifikuan, kështu që ai parapëlqeu të mbetej anonim, pyetjes nëse

kishte ndonjë porosi nuk iu përgjigj, mbylli telefonin dhe vendosi të shkonte drejt e në studio, ku mbërriti rreth gjysmë ore më vonë, në gjendje po aq të vajtueshme sa ç'qe kur u fut në pasticerinë “Rinia”.

Tomi mbeti në prag të derës. Pastaj, duke e vështruar nga këmbët te koka, qeshi. Martinit iu ngritën nervat.

- Mos m'u zgërdhi si idiot, - i shfryu, - po pate ndonjë peshqir, ma jep.

Tomi bëri një prapakthehu të shpejtë. Ai e ndoqi nga pas në studion e pandriçuar. Ndjeu vetëm se aty qe ngrohtë. Nga xhamllëku i veshur me cipë avulli depërtonte një mugëtirë e hirtë. Që këtej, nga kati i pestë, tërë hapësira dukej e mbytur në gri. Ai hoqi me radhë pallton, xhaketen, pulovrin, derisa mbeti në kanotiëre, ndërkohë që Tomi sipas radhës ia merrte nga dora dhe i varte pas derës. Në fund i hodhi krahëve një batanije dhe me një peshqir, pastërtia e të cilit nga era që mbante ishte tepër e dyshimtë – peshqir piktorësh, mendoj ai, - zuri t'i fërkonte kokën. Të gjitha këto Martini i pranoi pa fjalë. Tomi, përkundrazi, tërë kohën dërdëlliti. Së pari e quajti të çmendur që luante kështu me shëndetin. Vërtet i qe lutur të vinte t'i shihte tablone, por s'mund të pranonte sakrifica të kota, madje as që i meritonte, ai, një piktor mediokër, që tani, s'mund të bënte

gjë tjetër veçse t'i fërkonte kokën dhe, po të kishte dëshirë, t'i mbushte një gotë me konjak.

- Mjaft, - ia preu Martini pa e kuptuar në deshi t'i mbyllte gojën apo t'i jepte fund fërkimit me peshqir. Tomi zgjodhi të dytën. E flaku peshqirin tutje, vajti në qoshe të studios ku ndodhej një dollap dhe u kthye prej andej me një gotë dhe një shishe konjak. Mbushi gotën dhe ia zgjati.

- Pije, - i tha, - të bën mirë. Ç'ka ndodhur?

Martini e vështroi në sy. Tomi po i rrinte përsipër si shpend grabitqar dhe ai s'mundi të lexonte asgjë në shprehjen e fytyrës së tij. Biseda për të cilën kishte ardhur, në këto kushte, ishte e vetmja që s'duhej ngarë, Tomi do të tregohej i pamëshirshëm. Ia njihte këtë kurth prej hileqari kur merrte pamjen e një skifteri që, me t'i dalë gjahu në shteg, hidhej mbi të. "Jo, i dashur, tha me vete, nuk ta jap kënaqësinë të tallesh me mua pikërisht tani." Ia mori gotën nga dora, e ktheu me një frymë dhe, duke vështruar përreth, tha:

- Besoj se s'gjendet studio më e qelbur se kjo, të zësh hundët me dorë. Sikur futesh në një depo zarzavatesh. S'mund ta mbash një çikë më pastër?

- Bah, - ia ktheu Tomi, - ky pisllëk më mban gjallë. Por, të betohem, do ta pastroja me gjuhë cep më cep që ti të mos më çaje kokën pa hapur mirë sytë. Si e ke hallin?

Befas studioja llamburiti. Duket dritat ishin ndërprerë dhe erdhën papritur. Atëherë, me një lëvizje të pavetëdijshme, Martini tërhoqi nga vetja kindat e batanijes. U ndie zbuluar, i mundur.

- Përse më le vetëm mbrëmë, - i tha, - ç'janë këto lodra që bën?

Zëri i tij qe i rëndë, Tomi ia nuhati mendjen e keqe. Njiheshin që në fëmijëri, këtë tip të qetë e kishte vërtitur gjithmonë si t'i tekej, përveç rasteve të rralla të një zemërimi kryeneç, kur s'mund t'i dilnin përpara as një mijë lugetër. Rasti po paraqitej. Ndoshta për këtë arsye, ndoshta ngaqë e dinte mirë se kushdo që njihej për herë të parë me Albana Progrin pësonte një lloj idiotizimi, ia ktheu:

- Nuk habitem, s'je i pari që e pëson kështu. Të ta mbush edhe një?

Martini u skërmit. Tomi kishte folur me një ton që mund të merrej edhe si shaka, edhe seriozisht. Mirëpo humori i Martinit ishte gri.

- Unë s'po tallem, - tha duke ia shtyrë gotën mënjanë. - Më fut qorrazi s'di se ku dhe s'merr as mundimin të më shoqërosh. Përse nuk erdhe? Unë vete për qejfin tënd, kurse ti...

Pa e prishur terezinë, Tomi vajti te dollapi në qoshe ku la shishen, pastaj u kthye dhe e përfshiu me një vështrim pyetës.

- Që je zemëruar, e shoh. Sa për të tjerat, e ke kot. Mbrëmë ke qenë në shtëpinë e një ambasadori, të mjafton kaq?

- As që dua t'ia di, - shfryu Martini. - Atje vajta prej teje, jo si çirak i ndonjë ambasadori.